

„De har desværre Ret.“

„Men hvordan er De ogsaa kommen paa den fortvivlede Ide, Pastor Vestrup? Enhver, der kender „Femte Juni“ og dets Læsekres, kunde have forudsagt Dem Resultatet.“

„Naar jeg vilde tale her i Byen, var jeg nødt til at tage mod den Haandsrækning, der tilbød sig. Fra anden Side mødte jeg ingen Forstaaelse.“

„Jeg tror, at De for Deres egen Skyld hellere skulde have undværet den Hjælp?“ sagde Frøken Mohn, mens det usynlige Slør for et Øjeblik faldt ned over hendes fornemme Ansigtstræk. „Jeg veed ikke, om De har hørt om vore Onsdagsforsamlinger? De afholdes forskellige Steder i Byens Arbejderkvarterer og er stærkt besøgte. Vi afholdt sidste Vinter 145 Møder med ialt omtrent et hundrede tusinde Besøgende. Dersom De har Lyst til en Aften at komme derhen og tale, tror jeg sikkert at kunne love Dem, at De vil være velkommen.“

Forundret og lidt mistænksom spurgte Mads Vestrup, hvem der plejede at føre Ordet i de Forsamlinger. Da hun nævnede en Række af Byens yngre Præster, gav han et undvigende Svar.

De var nu kommen hen til et Stoppested, og Frøken Mohn standsede for at vente paa en Vogn.

„Nu kan De jo tænke over det, Pastor Vestrup! Jeg veed ikke, om det er rigtigt, hvad jeg forleden hørte ved en Sammenkomst i Bispegaarden, at De ikke har vidst, hvad Slags Blad „Femte Juni“ er. Men jeg er i hvert Fald overbevist om, at De vil føle Dem gladere ved at tale hos os end paa det Sted, vi nu kommer fra.“

Mads Vestrup havde spidset Øre.

„I Bispegaarden —?“

„Ja, Biskop Abel er min Onkel. Vi har flere Gange talt om Dem. Jeg har fortalt ham om, at De ofte kom paa Hospitalet og i hvilken Anledning. Det interesserede Onkel meget. — Har De aldrig besøgt min Onkel? Det skulde De gøre. Jeg tror, De vil komme til at indrømme, at han rammer Deres Præstefordømmelse i hvert Tilfælde ikke. — Men der har vi Vognen. Saa hører